

[Niels Andersen.]

De komplicerede regler om beskatning og værdiansættelse af aktiverne i dødsboer kunne meget vel føre til administrativt kaos, ikke mindst hvis forskellige myndigheders vurdering kom til at kollidere, og det må derfor hilses med tilfredshed, at der ved den jævnføring af kildeskattelovens og arveafgiftslovens regler, der nu foreslås gennemført, sker en virkelig forenkling derved, at det bliver den samme myndigheds vurdering, der ikke alene lægges til grund, men er bindende for det offentlige både i henseende til beskatning af boerne, til arveafgiften og i forhold til udlodning i boerne. Den adgang, der gives til forhåndsvurdering og til hurtig klagebehandling, vil betyde en lettelse og fjerne muligheden for de ubehagelige overraskelser, man under den tidligere ordning kunne udsættes for ved revisionsmyndighedens eftervurdering netop i dødsboer.

Bestemmelsen om, at gaver til her i landet boende fra deres forældre eller bedsteforældre i udlandet skal afgiftsberigtiges efter gaveafgiftsloven, og at der ikke som hidtil principielt skal svares indkomstskat, vil føles rimelig og er jo i øvrigt i overensstemmelse med den hidtidige dispensationspraksis.

Det er også en rimelig rationalisering, at der ved to arvefald med mindre end 6 måneders mellemrum kun beregnes arveafgift ved det sidste, og at man ikke som hidtil skal beregne den efter den dyreste af de to takster.

Der vil sikkert under udvalgsbehandlingen være grund til at se nærmere på visse enkeltheder i lovforslagene, nemlig i relation til den øvrige skattelovgivning.

Med hensyn til lovforslaget om ændringer i kildeskatteloven kan jeg give udtryk for tilfredshed med, at man nu får klarhed over partsfiskernes skatteforhold, således at der ikke er tvivl om, hvorledes kildeskatten skal opkræves.

Endelig vil jeg gerne nævne også det,

som finansministeren nævner i sin fremsættelsestalé, de medhjælpende hustruers forhold. Vi står over for et år, hvor der skal vælges medlemmer til kommunalrådene, og det ville være ganske urimeligt, om nogle medhjælpende hustruer ikke skulle komme ind i disse råd, hvis de ellers har lyst og evner til det, på grund af deres status i skattemæssig henseende. Jeg håber derfor, det bliver muligt for os at få et forslag i udvalget, der skal nedsættes om disse forhold, og også at få dette forslag gennemført, så det kommer til at gælde for 1970. Ellers vil det føles for urimeligt af mange mennesker, at de ikke kan tillade sig at tjene et ganske lille beløb, uden at de skal give afkald på deres status som medhjælpende hustru. Jeg håber, vi ved samlede og forenede kræfter kan løse dette spørgsmål og afskaffe den urimelighed, der foreligger.

Helge von Rosen: Hvis jeg skulle sætte tingene på spidsen, ville jeg sige, at det, der hverken står i lovforslaget om ændring af kildeskatteloven eller i bemærkningerne om den nydannelse, som forhåndsbeskedsinstitutionen er, er det mest betydningsfulde.

Jeg tænker på, at det nu er første gang i det danske skattesystem, at der indføres en regel om, at myndighederne skal svare bindende på spørgsmål. Der har nok været pålagt ligningsdirektoratet visse pligter til at svare på spørgsmål, men et svar har ikke kunnet binde f. eks. de lokale skattemyndigheder og skatterådene. Der er utvivlsomt et udbredt behov for en fastere ordning, og jeg tror, der vil være stor tilfredshed med, at der nu indføres et egentligt forhåndsbeskedsystem vedrørende dødsbobe skatningen. Der kan forhåbentlig heraf drages gode erfaringer, som kan føre til en almindelig adgang til at få bindende forskudsbesked, ligesom de f. eks. har det i Sverige. Rent umiddelbart er det mit indtryk, at den foreslåede ordning om forhåndsbesked til dødsboerne er indrettet sådan, at den kan være til afgørende hjælp ved dødsbobebehandlingen.